

ՄԵՂԱՅ ԱՍՏՈՒԾՈՅ

100 Հարց Ս.

Հաղորդութեան Մասին
100) Հայոց եկեղեցւոյ անդամ եղող անձը կրնա՞յ հաղորդուիլ այլ եկեղեցիի մէջ:

Մեր եկեղեցւոյ անդամը կրնայ հաղորդուիլ միայն դաւանակից եկեղեցիներուն՝ Ղպտի, Ասորի, Եթովպիայի եւ Հնդկ Մալանկարա Ուղղափառ եկեղեցիներուն, որոնք մեզի պէս չեն ընդունիր քաղկեդոնի ժողովր՝ հաւատարիմ մնալով առաջին երեք՝ 325 թ. Նիկիայի Ա., 381 թ. Կոնստանդնուպոլսոյ Բ. եւ 431 թ. Եփեսոսի Գ. Տիեզերական ժողովներու որոշումներուն եւ սահմանումներուն: Երբ մարդ կը հաղորդուի որեւէ եկեղեցւոյ մէջ, այդպիսով կը շեշտէ նաեւ իր այս կամ այն եկեղեցւոյ եւ եկեղեցական ընտանիքին պատկանիլը:

ՄՕՏ ՕՐԷՆ Ս. ՄԿՐՏՈՒԹԵԱՆ ԽՈՐՀՈՒՐԴԻ ՄԱՍԻՆ ՄԱՍԻՆ ՀԱՐՑՈՒՄ ՊԱՏԱՍԽԱՆ ՊԻՏԻ ՓՈԽԱՆՅԵՆՔ, ՈՒՂՂՈՒԱԾ ՀԱՒԱՏԱՅԵԱԼՆԵՐՈՒ ԿՈՂՄԵ:

Իմաստութիւնը հեռու կը պահէ չարիքը

Եթէ իմաստութիւնը միշտ ներկայ ըլլայ մէջդ եւ գիտութիւնը անձիդ համար օգտակար նկատես, այն ատեն բարի խորհուրդները քեզ պիտի պահեն եւ մաքուր մտածումները քեզ պահպանեն, որպէսզի քեզ փրկեն Հարձանակարհէն եւ նենգամիտ մարդէն:

Վա՛յ անոնց, որոնք ուղիղ ճանապարհը թողած՝ խաւար ճամբաներէ կը քայլեն, որոնք կ'ուրախանան չարիք գործելով եւ կը խնդան դէպի չարը խոտորելով:

Առակ 2. 10-15

ԱՂԱՆԴԱՒՈՐԱԿԱՆ ՇԱՐԺՈՒՄՆԵՐ

ԲԱՍԸԼԱԿԱՆՈՒԹԵԱՆ ՀԱՄԱՌՕՏ ՊԱՏՄԱԿԱՆԸ

Ձգուշագէ՛ք սուր մարգարէներէն, որոնք ոչխարի կերպարանքով կը մօտենան չեզոք միջն ճանապարհէն:

(Մտք.7.15)

3- ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՈՐՊԻՆ՝ ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍ

Կը տեսնէ՞ք, թէ Որդին ո՛չ միայն հրեշտակ չէ, այլ ԱՍՏՈՒԱԾ է, աշխարհի եւ ամէն բանի ստեղծիչը, որ Հօրը «Էութեան բո՛ւն պատկեր»-ն է, այսինքն նոյն էութիւնը կամ բնութիւնը ունի, որովհետեւ Աստուծմէ «ծնած» է, անոր միակ «միածին» ծնունդն է, որ հրեշտակներուն պէս «ծառայող հոգի» չէ, այլ «Տէ՛ր» է, յաւիտեական նոյնը, անփոփոխի եւ անոնց եւ բոլոր հրեշտակները անոր ծառայելու կոչուած են:

Ե. Կ'ըսեն, թէ Յիսուսի մարմինը յարութիւն չառաւ, այլ ամբողջութեամբ փնացաւ գերեզմանին մէջ, եւ Եհովան (Աստուած) հոգեղէն նոր մարմին մը ստեղծեց իրեն համար:

Սակայն Աստուածաշունչը յստակօրէն կ'ըսէ, թէ Յիսուս իր ՆՈՅՆ ՄԱՐՄԻՆՈՎ ՅԱՐՈՒԹԻՒՆ ԱՌԱՒ: Կարգա՛նք Դուկասու Աւետարանէն. «Երբ առաքելները այս բաները կը խօսէին, Յիսուս ինք կանգնեցաւ անոնց մէջտեղ եւ ըսաւ. «Խաղաղութիւն ձեզի»: Բայց անոնք զարհուրելով կը վախճային, ու կը կարծէին, թէ ոգի մը կը տեսնեն: Եւ ըսաւ անոնց. ինչո՞ւ խոսված էք, եւ ինչո՞ւ սիրտերնուդ մէջ խորհուրդներ կ'ելլեն...»:

Միտելի ընթերցող, ՃՐԱԳ թերթը ամէն Կիրակի կը բաժնուի մեր ժողովուրդին, եկեղեցիներու բանկային մօտ: Նաեւ Facebook-ի վրայ փնտռել «Jerak կամ ՃՐԱԳ», ապա սեղմել «Like»ը, կարդալու կամ անդամագրուելու համար:

ՀԱՍՅԷ.

ՃՐԱԳ ԸԱԲԱԹԱԹԵՐԹ - ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆ ԼԻԲԱՆԱՆԻ - Bourj-Hammoud, P.O.Box 80810 -Tel/Fax:01-258300- facebook-ի էջ jerak ճրագ թերթ

ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆ ԼԻԲԱՆԱՆԻ

ԲՈՒ ԽՕՍԵՂ ԽՄ ՈՏԹԵՐՈՒՄ ԵՐԱԳ Է ՈՒ ԽՄ ԸԱԽԱՆԵՐՈՒՄ ԼՈՅՍ (Ս. 119-105)

ԺԱ. ՏԱՐԻ

ԿԻՐԱԿԻ, 18 ՄԱՐՏ 2018

ԹԻԻ 11

ԿԻՐԱԿԻ ՕՐԵՐՈՒ ԱՍՏՈՒԾԱՆՉԱԿԱՆ ԸՆԹԵՐՅՈՒՄՆԵՐ
Ես. 66.1-24: Կդ. 2.8-3.17
ՅԻՍՈՒՍ ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԱԲՏԱՐԱՆԸ ԸՍՏ ՄԱՏԹԵՈՍ 22.34-23.39

ԳԱԼՍԵԱՆ ԿԻՐԱԿԻ

Երբ փարիսեցիները լսեցին, թէ Յիսուս Սաղուկեցիները պապանձեցուց, իրարու քով եկան: Անոնցմէ մէկը, օրէնագէտ մը, Յիսուսը փորձելու համար հարցուց. «Վարդապետ, Օրէնքին մէջ ո՞րն է մեծագոյն պատուիրանը»: Յիսուս ըսաւ անոր. «Միտէ՛քու Տէր Աստուածդ ամբողջ սիրտովդ, ամբողջ հոգիովդ եւ ամբողջ միտքովդ: Ասիկա է մեծագոյն եւ առաջին պատուիրանը: Երկրորդը ասոր նման է. Միտէ՛քու ընկերդ քու անձիդ պէս: Այս երկու պատուիրաններէն կախեալ են ամբողջ Օրէնքը եւ մարգարէութիւնը»:

Երբ Փարիսեցիները հաւաքուեցան, Յիսուս հարցուց անոնց. «Ի՞նչ կը խորհիք Զրիստոսի՝ խոստացուած Փրկիչին մասին: Որո՞ւն որդին է ան»: Անոնք պատասխանեցին. «Դաւիթի»: Յիսուս ըսաւ անոնց. «Բայց ինչպէ՞ս Դաւիթ Ս. Հոգիով ներշնչուած՝ զայն Տէր կը կոչէ ու կ'ըսէ. «Տէրը իմ Տիրոջս ըսաւ. աջ կողմս նստէ, մինչեւ թշնամիներդ ոտքերուդ տակ դնեմ՝ որպէս պատուանդան»»: «Արդ, եթէ Դաւիթ զայն Տէր կը կոչէ, ինչպէ՞ս անոր որդին կ'ըլլայ»: Ոչ որ կրցաւ պատասխան տալ Յիսուսի եւ այդ օրումն սկսեալ ռեւէ մէկը չէր համարձակել իրեն հարցում ուղղել:

Ապա Յիսուս ժողովուրդին եւ իր աշակերտներուն ըսաւ. «Մովսէսի աթոռը նստան օրէնքի ուսուցիչներն ու փարիսեցիները: Իրենց ըսածներուն հնազանդեցէ՛ք եւ կատարեցէ՛ք զանոնք, սակայն մի՛ ընէք ինչ որ իրենք կ'ընեն, որովհետեւ անոնք կը սորվեցնեն, բայց չեն կատարեր: Անոնք ծանր եւ դժուարակիր բեռներ կը դնեն մարդոց ուսերուն, մինչ իրենք նոյն բեռները կրելու նուազագոյն ճիգն իսկ չեն ըներ: Ինչ որ կ'ընեն մարդոց երեսելու համար կ'ընեն: Իրենց գրպանակները կը լայնցնեն եւ իրենց հագուստներուն ծոպերը կ'երկնցնեն: Ընթրիքներու ընթացքին պատուոյ տեղերը գրաւել կը սիրեն եւ ժողովարաններու մէջ՝ առաջին աթոռները: Կը սիրեն հրապարակներու վրայ մարդոցմէ բարեւներ ընդունիլ եւ «Վարդապետ», այսինքն «Ուսուցիչ» կոչուիլ: Բայց դուք ռեւէ մէկը «վարդապետ» մի՛ կոչէք, որովհետեւ դուք բոլորդ եղբայրներ էք եւ մէկ ուսուցիչ ունիք: Երկրի վրայ ռեւէ մէկը «հայր» մի՛ կոչէք, որովհետեւ դուք մէկ Հայր ունիք, որ երկինքի մէջ է: «Առաջնորդ» մի՛ կոչուիք, որովհետեւ ձեր միակ առաջնորդը Զրիստոս է: Ձեր մէջէն մեծը թող ձեր սպասաւորը ըլլայ: Ով որ իր անձը կը բարձրացնէ՝ պիտի խոնարհի եւ ով որ իր անձը խոնարհեցնէ՝ պիտի բարձրանայ:

ՍՈՒՐԲԵՐ ԵՒ ՏՕՆԵՐ

Ս. ԳՐԻԳՈՐ ԼՈՒՍԱԿՈՐԻԶ

Հայ եկեղեցին Գրիգոր Լուսավորիչը սուրբ դասած է, իսկ Ընդհանրական եկեղեցին գայն դասած է մեծ սուրբերու շարքին: Ան կոչուած է «Հայոց Մկրտիչ», «Ներկորոգ Լուսավորիչ Հայոց» (Թաղեոս եւ Բարթողիմէոս առաքելներէն ետք):

Գրիգոր Լուսավորիչ Հայոց առաջին եպիսկոպոսացեան է 302 թուականէն ի վեր, եւ նկատուած է համաֆրիստոնէական սուրբ, որուն տօնը կը տօնուի: Ս. Գրիգոր Պարթեական տունէն էր: Երբ իր հայրը՝ Անակ Պարթե, սպաննեց Հայոց Խոսրով թագաւորը, իշխաններու վրէժ-խնդրութենէն փրկելու համար դայեակները մանուկը Կեսարիա փախցուցին: Հոն շուտով մկրտեցին զինք Գրիգորիոս անունով: Նոյն ֆաղափն մէջ ան ուսանեցաւ ու բարձրագոյն կրթութիւնը ստացաւ: Չափահաս դառնալէ ետք ամուսնացաւ կեսարացի Դաւիթի աղջկան՝ Մարիամի հետ: Երկու զաւակներ (Վրթանէս ու Արիստակէս ապագայ հայոց կաթողիկոսներ՝ Արիստակէս Ա. Պարթե եւ Վրթանէս Ա. Պարթե) ունենալէ ետք, անոնք իրարմէ կը բաժնուին: Գրիգորը կը մտնէ արժունի ծառայութիւն, իսկ Մարիամը կրտսեր զաւակին հետ կը ֆաշուի կուսանոց, աւագ որդին ինամատարին յանձնելով: Երբ Գրիգորը կը լսէ իր հօր կատարածը, Խոսրով արժայի զաւակին՝ Տրդատ արժայի մօտ ծառայութեան կը մտնէ, առանց ըսելու թէ ո՞վ է ինք: 276-ին, երբ պարսիկներու Վոամ թագաւորը կը գրաւէ Հայաստանը, Գրիգոր Պարթեւը՝ Տրդատ Գ. Մեծին հետ կ'երթայ հոռոմէական կայսրութիւն: 287-ին տիրանալով իր հօր գահին՝ Տրդատ Գ. Մեծը, իր յաղթանակին առիթով, եկեղեցաց գաւառի Երիգաւանին մօտ՝ Անահիտի մեհեանին մէջ գոհութեան տօնախմբութիւն կը կազմակերպէ: Հայոց թագաւորը, ֆրիստոնէայ պալատականներուն, որոնց շարքին նաեւ Գրիգոր, կը հրամայէ մասնակցիլ պաշտամունքին եւ երկրպագել Անահիտ աստուածուհիի բագինին: Գրիգոր կը մերժէ առաջարկը: Տրդատ Մեծի հրամանով գայն կը նետեն մահապարտներուն բանտը՝ Խոր Վիրապ, որ թունաւոր օճերով լեցուն էր, եւ ուրկէ ոչ ոք կրցած էր ազատիլ:

Անոր հրամանով Գրիգոր Պարթեւի բանտարկութեան վերջին տարին՝ 301 թուականին, Սուրբ Հռիփսիմեանց եւ Գայիանեան 37 կոյսերը նահատակուեցան Վաղարշապատ ֆաղափի մօտերը: Ս. Հռիփսիմեանց կոյսերու նահատակութենէն ետք Տրդատ արքան կը պատժուի: Դիւահար թագաւորը վայրի խոզի նման կը դառնայ եւ եղեգնուտերու մէջ կը մտնէ: Պատիժէն զերծ մնացած իր բոյրը՝ Խոսրովի դուխտը տեսիլք մը կը տեսնէ, որ կը կրկնուի հինգ անգամ, ըստ որուն միայն Գրիգորը կրնար բուժել դիւահար թագաւորը: Խոսրովի դուխտի ինամակալ՝ Օտա Ամատունին, Գրիգորը հանդիսաւոր շուքով Խոր Վիրապէն Վաղարշապատ կը բերէ: Ապա, արժային աղաչանքը տեսնելով, Աստուծմէ ստացած իր գօրութեամբ կը բժշկէ Տրդատ Մեծը եւ բոլոր դիւահար պալատականները: Տեսիլքին մէջ Սուրբ Գրիգորին կը յայտնուի կոյսերուն վկայարաններուն վայրը: Դարձի եկած արքան հրաման կու տայ, որ բոլոր ֆրիստոնէաներուն դէմ հալածանքը դադարի եւ ժողովուրդը ազատօրէն պաշտէ Գրիստոսի սուրբ հաւատքը: Եւ այսպիսով, Տրդատ Գ. Մեծը 301 թուականին աշխարհի մէջ առաջին անգամ ըլլալով, ֆրիստոնէութիւնը Հայաստանի պետական կրօնը կը հռչակէ: 302 թուականի սկիզբը, 16 նախարարներու ընկերակցութեամբ եւ թագաւորական հրովարտակով, Գրիգորը Կեսարիա կը մեկնի, ուր Հայոց հայրապետ կը ձեռնադրուի:

6 Յունուար, 303-ին առաւօտեան Ս. Ծննդեան եւ Աստուածայայտնութեան տօնին օրը, Արածանի գետի ակունքին մօտ, Նպատ լեռան ստորոտին, Գրիգոր կը մկրտէ Տրդատ Գ. Մեծը ու ամբողջ արժունի աւագանին: Նոյն տեղը, եօթը օրերու ընթացքին ան կը մկրտէ նաեւ արժունի զօրքն ու ժողովուրդը: 303-ին սկիզբը, արքան ու հայրապետը մայրաքաղաք՝ Վաղարշապատ կը վերադառնան եւ Գրիգոր Լուսավորիչ՝ իր տեսիլքին համաձայն, արժունի գահին մօտ Միածնի իջած վայրին վրան հեթանոսական մեհեանին տեղը կը կառուցէ Էջմիածնի (Էջ Միածնին) Տաճարը, ուր կը հաստատուի Հայոց Առաքելական Աթոռը, իսկ Էջմիածին Տաճարը կը դառնայ հայոց առաջին եկեղեցին:

ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՐՈՒՆ ԽՐԱՏՆԵՐԸ

ՆԱՄԱԿ ՍԻՐՈՅ, ՆԱԽԱՆՁԻ ԵՒ ԱՏԵԼՈՒԹԵԱՆ ՄԱՍԻՆ

Կարիքը չկայ սիրոյ մասին նոր հետազոտութիւններ կատարելու, որովհետեւ մենք նոյնիքն Քրիստոսը ունինք, որպէս սիրոյ վարդապետ, որ ըսաւ. «Զիրար սիրեցէք եւ եթէ զիրար սիրէք, պատուիրաններս կը գործադրէք» որովհետեւ սէրը պատուիրանին գլուխն է եւ ան որ կ'ուզէ զԱստուած պաշտել, միւս բոլոր պատուիրաններէն առաջ պէտք է սէր ունենայ. «Զեր գիրար սիրելով է որ ես ձեզ սիրեցի»: Որովհետեւ Ինք սէր է, Յովհաննէս զԱստուած սէր կը կոչէ եւ ան, որ [Աստուած] սիրոյն մէջ կը մնայ, ան Աստուծոյ մէջ կը բնակի եւ Աստուած իր մէջ, որովհետեւ ան Աստուծոյ սիրոյ հրամանը գործադրեց: Սէրը Հին Կտակարանի մէջ եւս ֆարոգուած էր, բայց Նոր Կտակարանի մէջ Քրիստոս կը հրամայէ բարեկամները, բայց նաեւ թշնամիները սիրել եւ իր բարեկամին սիրոյն կեանք գոհել: Ան կեանքը գոհեց իր թշնամիներուն եւ բարեկամներուն համար, որպէսզի մեր մէջ սիրոյ պատուիրանը ամրացնէ ո՛չ միայն խօսքով, այլեւ գործով: Ուրեմն, մենք եւս ամբողջ սրտով զԱստուած սիրենք եւ Անոր պատուիրանները երկիւղածութեամբ պահենք, որովհետեւ զԱստուած սիրել կը նշանակէ իր պատուիրանները սրտանց գործադրել, իսկ պատուիրանները գործադրել կը նշանակէ նշմարտապէս զիրար սիրել եւ ան, որ նշմարտապէս կը սիրէ իր եղբայրը, անիկա կը գործադրէ իր պատուիրանները:

ՀՈԳԵԻՈՐ ԽՈՐՀՐԴԱՏՈՒ

ԵԹԷ ԱՇԽԱՐՀԻ ՉԱՐՈՒԹԻՒՆԸ ՔԵՉ ԿՐ ՎԱՆՑՆԷ, ԿԱՐԳՎ՝ 27-ՐԳ ՍԱՂՄՈՍԸ

ԱՂՕԹՔ ԵՒ ՕՐՅՆԵՐԳ ԱՍՏՈՒԾՈՅ

Տէրն է լոյսս եւ փրկութիւնս, որմէ՞ պիտի վախճամ ես. Տէրն է կեանքիս ապաւենը, որմէ՞ պիտի դողամ ես:

Զար մարդիկ, որոնք հետս թշնամացած՝ զիս կը հալածեն, փորձեցին միսս ուտել, սակայն իրենք տկարացան եւ ինկան:

Նոյնիսկ եթէ ամբողջ բանակ մը վրաս յարձակի, սիրտս վախ պիտի չզգայ. նոյնիսկ եթէ ինծի դէմ քակատամարտ յարդարուի՝ դարձեալ Աստուծոյ պիտի վստահիմ:

Մէկ բան խնդրեցի Տիրոջմէ, եւ սա՛ է աղաչանքս. կեանքիս բոլոր օրերուն Տիրոջ տան մէջ բնակիլ, ըմբռնել Տիրոջ վայելչութիւնը, եւ զի՛նք պաշտել իր տաճարին մէջ:

Նեղութեան ժամանակ իր յարկին տակ պիտի պահէ զիս, իր տաճարը զիս պիտի պատսպարէ, ամուր ժայռի վրայ պիտի կանգնէ զիս:

Եւ հիմա գլուխս բարձր պիտի կանգնիմ զիս շրջապատող թշնամիներուն դէմ, եւ ուրախ աղաղակով գոհեք պիտի մատուցանեմ Տիրոջ տաճարին մէջ, պիտի երգեմ ու նուագեմ իրեն համար:

Ո՛վ Տէր, լսէ՛ աղաչանքս, երբ քեզ օգնութեան կը կանչեմ, ողորմէ՛ ինծի եւ պատասխան տո՛ւր:

«Զի՛ս փնտռեցէ՛ք», ըսիր դուն, եւ իմ սիրտս քեզի պատասխան տուաւ. «Քե՛զ կը փնտռեմ, Տէ՛ր»:

Ինձմէ երես մի՛ դարձներ, բարկութեանդ մէջ մի՛ հեռանար ինձմէ՛ ծառայէ՛դ:

Շարունակէ՛նք Սաղմոսա Գիրքէն...